

9. Комментарий к Гражданскому кодексу Российской Федерации (учебно-практический). Ч. 1–4. — 2-е изд., перераб. и доп. / под ред. С. А. Степанова. — М. : Проспект ; Екатеринбург : Ин-т частного права, 2009. — 1504 с.
10. Дворцов В. А. Право на фильм как сложное многослойное произведение // Вестник ВАС РФ. — 2000. — № 3.

Анотація

Ульянова Г. О. Складні та складені твори як об'єкт правовідносин інтелектуальної власності. — Стаття.

Стаття присвячена розгляду поняття та ознак категорій «складний твір» та «складений твір», як об'єктів правовідносин інтелектуальної власності. Визначено співвідношення зазначених категорій. Обґрунтовано необхідність розмежування складних та складених творів.

Ключові слова: об'єкт правовідносин інтелектуальної власності, складний об'єкт, складений об'єкт.

Аннотация

Ульянова Г. А. Сложные и составные произведения как объекты правоотношений интеллектуальной собственности. — Статья.

В статье рассматриваются понятия и признаки категорий «сложное» и «составное» произведение. Исследованы соотношения указанных категорий. Обоснована необходимость разграничения сложных и составных произведений.

Ключевые слова: объект правоотношений интеллектуальной собственности, сложное произведение, составное произведение.

Summary

Ulyanova G. A. Complex and Component Works As Objects of Legal Relationships of Intellectual Property. — Article.

The article is devoted the notions and signs of categories «complex» and «component» work. It is explored correlations of the specified categories. The necessity of differentiation of complex and component works is grounded.

Keywords: object of legal relationships of intellectual property, complex works, component works.

УДК 347.77

О. О. Кулініч

УМОВИ НАДАННЯ ПРАВОВОЇ ОХОРОНИ ТВОРАМ ТА ОКРЕМИМ ЇХ ЕЛЕМЕНТАМ

Одними з найбільш розповсюджених серед об'єктів права інтелектуальної власності є результати літературно-художньої діяльності — об'єкти авторського права, тобто твори. Серед них слід відзначити літературні, аудіовізуальні, фотографічні, музичні твори, твори образотворчого мистецтва тощо. Перелік творів, що наводиться у ст. 433 Цивільного кодексу України, ст. 8 Закону України «Про авторське право та суміжні права» не має вичерпного характеру.

Чинне законодавство не містить визначення категорії «твір», не розкриває критерії (умови) надання правової охорони твору та окремим його елементам. Питання правової охорони літературного твору, розкриття змісту таких кри-

теріїв, як «оригінальність», «неповторність», «новизна» твору, охорона структурних елементів твору частково розглядалися у роботах І. А. Блізнеця, О. О. Моргунової, Д. Ліпчик, В. О. Калятина, В. Я. Іонаса, В. С. Антимонова, В. А. Хохлов, О. О. Штефан та інш.

Метою даної статті є дослідження змісту критеріїв (умов) надання правової охорони творам, а також умов надання охорони персонажів та заголовків творів як його юридично значимих елементів.

При регулюванні відносин, пов'язаних зі створенням та використанням творів у законодавстві України та у судовій практиці, звертається увага на необхідність надання йому об'єктивної форми та творчого характеру праці автора (відповідно до Закону України «Про авторське право і суміжні права», п. 18 Постанови Пленуму Верховного Суду України «Про застосування судами норм законодавства у справах про захист авторського права і суміжних прав» від 4 червня 2010 р. № 5 роз'яснюється, що твір вважається створеним з моменту первинного надання йому будь-якої об'єктивної форми з урахуванням суті твору (зокрема, письмової форми, електронної форми, речової форми)).

У юридичній доктрині не існує єдиної позиції щодо визначення критеріїв (умов) надання правової охорони творам. Визначаючи умови охорони об'єктів авторського права, О. О. Штефан поділяє їх на основні та додаткові. Основні умови правової охорони включають ознаку творчого характеру твору й ознаку його вираження в об'єктивній формі, а додаткові умови правової охорони — ознаку змісту твору, ознаку завершеності твору й ознаку його оприлюднення [18, 119]. Крім цього науковцями звертається увага на можливість його відтворення [7, 51], оригінальність [4, 54], новизну, індивідуальність твору, унікальність логіки ідей автора [24, 47 48].

Розглядаючи ці критерії, слід зазначити таке. Умова творчого характеру означає, що твір повинен бути результатом творчої праці його автора. У чинному українському та міжнародному законодавстві не розкривається суть поняття «творча праця», тобто «творчість». При цьому для надання правової охорони з боку держави в особі уповноважених органів у багатьох країнах не пред'являють до об'єкта авторського права вимоги дотримання «творчості» автором [5, 9]. В результаті творчої діяльності створюється все якісно нове і оригінальне, неповторне і унікальне, у тому числі і твори науки, літератури і мистецтва. Творчий характер виражається в новизні і оригінальності твору як за формою, так і за змістом [21, 65 66; 16, 68 69; 24, 44 45]. У судовій практиці склалася презумпція творчого характеру об'єкта авторського права, поки не доведене інше, тому автор при зверненні до суду не повинен доводити, що його твір є результатом творчої праці. Одним із способів спростування творчого характеру об'єкта авторського права є надання відомостей про те, що такий же результат був одержаний іншою особою при паралельній розумовій діяльності [16, 73].

Показником творчого характеру, на думку більшості вчених, є новизна твору. Новизна в даному випадку розглядається як синонім оригінальності твору. Вона може виражатися в новому змісті, новій формі твору, новій ідеї, новій

науковій концепції тощо. В цьому значенні всякий творчий твір характеризується оригінальністю, новизною, неповторністю і унікальністю. Висловлюються дві протилежні позиції щодо можливості розгляду новизни як самостійної ознаки твору, разом з творчою самостійністю [23, 51; 16, 75; 10, 43] та щодо невизнання новизни невід'ємною ознакою твору [15, 111–112]. У випадках, коли відстоюється ознака новизни як необхідної ознаки твору, звичайно посилаються на необхідність через неї встановити винятковість, оригінальність, творчу самостійність твору, оскільки, на думку даних авторів, наявність новизни якраз і робить його винятковим. Така позиція в цілому не знайшла підтримки ні в законі, ні в доктрині. При цьому залишається незрозумілим також те, яким саме чином і через які параметри твору можна встановлювати таку ознаку, як новизна твору. Визначити пріоритет досить важко і відносно винаходів як технічних рішень, а у випадку з авторськими творами, де діапазон творчих моментів і підстав для оцінки надзвичайно великий, взагалі мало-вірогідне. Критерій новизни (пріоритету) не здатний застосовуватися сам по собі, він лише додатковий [24, 47–48].

Розглядаючи наступний термін, пов'язаний з поняттям творчого характеру — «оригінальність», слід зазначити таке. Нерідко говорять про те, що новизни недостатньо, потрібна також оригінальність твору. Оригінальність твору означає, що він не повинен бути скопійований з іншого твору і повинен містити значний обсяг власного творчого матеріалу [1, 45]. Оригінальність твору можна визначити лише за фактом його створення. Оцінка оригінальності є різною по відношенню до творів літератури, музики, художнього мистецтва, науки або коли мова йде про первинні чи похідні твори. Оригінальний характер твору визначається в кожному окремому випадку [3, 20]. На погляд Д. Липчик, питання оригінальності твору — це питання факту. Оригінальність не можна оцінювати однаково стосовно всіх видів творів. Вона розрізняється залежно від того, чи йде мова про твори науки і техніки або про художні, літературні твори, про популярну або про симфонічну музику, про оригінальний або про похідний твір. Головне у такому випадку, щоби твір відрізнявся від своїх попередників, щоб воно не було копією або наслідуванням іншому твору [14, 58].

Що ж до ознаки авторської індивідуальності (неповторності), то виділення даної ознаки при конфлікті інтересів здатне забезпечити захист тих авторських творів, відносно яких ставиться питання про неохороноздатність (наприклад, у разі примітивності зображення, типовості і популярності виразів думки) [24, 48].

Отже, аналіз першої умови надання правової охорони об'єктів авторського права дозволяє припустити, що умова творчого характеру твору розкривається через суміжні категорії (синоніми): «новизна», «оригінальність», «індивідуальність».

Стосовно другого критерію — об'єктивної форми втілення — слід зазначити, що до тих пір, поки твір існує у вигляді творчого задуму у свідомості автора як комплекс ідей, думок і образів, які не є доступними іншим особам

без посередництва автора, він не має потреби в отриманні правової охорони та не отримує її.

Форма та спосіб вираження твору не має значення при вирішенні питання надання правової охорони. Авторським правом охороняються твори, вираженні у будь-якій формі [4, 54–56]. Слід звернути увагу на те, що один твір може мати декілька об'єктивних форм втілення. Наприклад, музичний твір може мати як письмову форму (нотний запис), так і форму звукозапису тощо. Об'єктивна форма вираження твору тісним чином пов'язана з можливістю його відтворення. Щодо характеру даного зв'язку у юридичній літературі існують дві позиції. На думку однієї групи авторів, об'єктивна форма і відтворюваність твору складають єдину ознаку охороноздатного твору [2, 80–81; 25, 76; 8, 12]. Інші вчені вважають, що можливість відтворення є самостійною ознакою твору або, що те ж саме, закон охороняє тільки такі твори, об'єктивна форма яких забезпечує можливість їх відтворення без участі самого автора [20, 41; 12, 10]. Ця позиція обґрунтовується тим, що твори в усній формі, які не зафіксовані, можуть з часом бути легко спотворені чи втрачені, що, на думку деяких науковців [19, 113], ускладнює можливість застосування ефективних способів захисту прав їх авторів.

Щодо критерію сприйняття твору, йдеться про можливість сприйняття твору органами почуттів. У цьому разі можливість сприйняття твору є основним критерієм для надання йому охорони. Проте в цьому разі значні труднощі пов'язані з використанням ряду сучасних способів розповсюдження творів. Твір, переданий в ефір, не вважатиметься існуючим в об'єктивній формі, бо радіохвилі як такі не можуть бути сприйняті органами чуттів людини. На певний період часу цифрова форма певного твору може стати єдиною формою його фіксації [6, 148]. Викладене дозволяє підтримати точку зору, що можливість відтворення твору та його сприйняття тісно пов'язані з критерієм об'єктивної форми втілення твору.

Таким чином, загально визнаними у науковій доктрині залишаються критерії творчого характеру та об'єктивної форми вираження.

Стаття 9 Закону України «Про авторське право і суміжні права» закріплює, що частина твору, яка може використовуватися самостійно, у тому числі й оригінальна назва твору, розглядається як твір і охороняється відповідно до зазначеного Закону. Таким чином, назва твору, фрази, словосполучення та інші частини твору, які можуть використовуватися самостійно, підлягають охороні як об'єкт авторського права тільки у тому випадку, коли вони є результатом творчої діяльності автора і є оригінальними (п. 18 Постанови Верховного Суду України № 5 від 4 червня 2010 р. «Про застосування судами норм законодавства у справах про захист авторського права і суміжних прав»).

На практиці виникало безліч суперечок, пов'язаних з можливістю надання правової охорони таким частинам твору, як назва, найменування персонажів, окремих фраз чи висловів тощо. Саме їх несанкціоноване використання часто дозволяло певним особам скористатися успіхом частини твору або персонажа без згоди його автора. Особливої актуальності дане питання набуває по

мірі розвитку брендів, основою яких є елементи загальновідомих творів («Смешарики», «Простоквашино» тощо) [3, 28–29].

Незважаючи на те, що Закон України «Про авторське право і суміжні права» не згадує про персонажів, зате про охорону авторських прав на них йде мова в Законі України «Про охорону прав на знаки для товарів та послуг». Частина 4 ст. 6 цього закону містить як підставу для відмови у реєстрації позначення як знаку для товарів та послуг — назви відомих в Україні творів науки, літератури і мистецтва або цитати і персонажі з них, твори мистецтва та їх фрагменти без згоди володільців авторського права або їх правонаступників.

Розглядаючи питання про охорону частини твору, слід звернути увагу на його «юридично байдужі» і «юридично значущі» елементи. У юридичній літературі ця проблема досліджена в роботах В. Я. Іонаса, який не зупинився на традиційному виділенні у творів форми і змісту, а детально розглянув всі їх структурні елементи, з яких вони складаються. В результаті їм були запропоновані дві групи елементів твору. До юридично байдужих, тобто до елементів твору художньої літератури, що не охороняються, були віднесені тема, матеріал твору, сюжетне ядро, ідейний зміст. У теорії літератури ці елементи називають змістом твору. Юридично значущим елементам твору є елементи, що утворюють форму твору (елементи внутрішньої форми (образи) та зовнішньої форми (мова твору)).

Елементом твору, що як такий не охороняється, є його назва. Однак, якщо назва оригінальна й відображає творчу самобутність автора, вона охороняється законом. Відповідно до ст. 9 Закону України «Про авторське право і суміжні права», частина твору, яка може використовуватися самостійно, у тому числі й оригінальна назва твору, розглядається й охороняється як твір.

Назва і персонаж є найбільш впізнаними для широкої публіки елементами твору, в деякому роді його «торговельними марками», що і стало, ймовірно, причиною визнання їх особливого статусу. Але якщо частина твору є тією ж системою взаємопов'язаних образів, думок і ідей автора, що і сам твір, тільки на окремому відрізку часу або на окремому просторі, що має деяку ступінь творчої завершеності, то елементи твору не володіють подібною творчою завершеністю, вони представляють собою не частину твору, а його певну сторону. Елементи твору присутні в творі (або його частині), але не виражаються інакше, як сумісно з іншими елементами в контексті загального творчого задуму автора. Тому твір не може бути зведено до сукупності своїх елементів, а останні — не тотожні по своїй творчій природі твору. Вичерпний перелік елементів твору, що визнаються об'єктами авторських прав, дозволяє припускати, що вони є виключенням із загального правила, що визнає структурну єдність твору [27, 72].

Формально назва твору вважається однією з його частин і на неї повинні розповсюджуватися всі положення, пов'язані із забезпеченням їх охорони.

Питання про можливість охорони назви твору як самостійного об'єкта авторського права розглядалося ще з радянського періоду. Назва твору, як правило, складається з одного слова або словосполучення. В. Я. Іонас виділяв в слові

зовнішню форму (звук), внутрішню форму (значення) і зміст (образ або поняття) [10, 43].

Він звертав увагу, що існує три види заголовків: заголовки, що складаються з повсякденних слів в їх звичному значенні, які не можуть бути самостійним об'єктом авторського права (наприклад, назва твору «Дитинство»); заголовки, невіддільні від твору, в яких в старі слова вкладається нове значення, що відображає ідею твору, які також не можуть бути об'єктом авторського права (наприклад, назва твору М. О. Островського «Як загартовувалася сталь», що позначає ідею роману в цілому, але у відриві від твору втрачає свою внутрішню форму і вказує на технологію ливарного виробництва); афористичні заголовки, які мають самостійне значення та повинні охоронятися законодавством про авторське право як самостійні об'єкти авторського права (наприклад, «Правда добре, а щастя краще» О. М. Островського, «Мертві душі» М. В. Гоголя) [9, 97–98; 10, 44–45].

Д. Ліпчик розрізняє: оригінальні назви, які визнає літературними творіннями (наприклад, «В пошуках втраченого часу» Марселя Пруста»); звичайні — неоригінальні, які служать для ідентифікації твору та при визначенні яких автору необхідно було здійснити певну роботу для їх обрання; жанрові (видові) — назви, що мають описовий характер по відношенню до змісту твору без додатку, який би зміг індивідуалізувати твір [14, 103–104].

О. О. Штефан виділяє оригінальні назви творів — як назви, які не мають широкого використання серед населення, не належать до крилатих висловів, усталених словосполучень, вигадані автором. Як приклад, вона наводить назву книги Ю. Хорунжого «Садівський садить сад з Марією і без», назву картини К. Моне «Вулиця Монтогрей, прикрашена прапорами», назва архітектурного твору (церкви) архітектора А. Гауді «Саграда Фамілія». Інші — такі як назва драматичного твору «Біла ворона», назви аудіовізуальних творів «Шосте відчуття», «Міцний горішок», або назва твору образотворчого мистецтва Дж. Б. О'Нейла «Суспільна думка» не розглядаються як оригінальні, бо є усталеними словосполученнями [26, 12].

Уявляється, що як об'єкт авторського права може виступати також така назва, в якій творчість виражена не у внутрішній формі, а в зовнішній, тобто коли автор вигадує нове слово, що раніше ніколи не існувало [16, 75–76]. Прикладом може бути назва країни Тілімілітрімдія (серія «Казки Козлова», сценарій для мультиплікаційного фільму «Трям! Здравствуйте!» творчого об'єднання «Екран», 1980 р.).

Необхідно звернути увагу, що судова практика, яка склалася, допускає визнання найменувань творів як самостійних об'єктів в окремих випадках і швидше під впливом широкої популярності самого твору. Фахівці схиляються до позиції, що вимоги, які пред'являються до авторських творів в цілому, повинні пред'являтися до будь-яких елементів твору для того, щоб одержати відповідний захист. Подібний аспект (наявність або відсутність системи образів) якраз і відрізняє елементи літературного твору, що охороняються і не охороняються [24, 68–72].

Таким чином, слід відзначити, що законодавством України охороняється тільки оригінальна назва твору, яка вигадана автором, є літературним творінням, результатом творчої діяльності автора, відображає його творчу самобутність, не має широкого використання серед населення, не належить до крилатих висловів, усталених словосполучень, і може використовуватися самостійно.

Розглядаючи іншу складову частину твору — персонажів (художній образ), слід зазначити, що вони в найяскравішій, рельєфній формі виражає оригінальний авторський світ і акумулює особливості форми твору. Як відзначають фахівці, в багатьох країнах судова практика готова визнавати персонаж самостійним елементом твору і об'єктом права [22, 28].

В юридичній літературі під персонажем найчастіше розуміють найменування, образ або зовнішній вигляд вигаданого героя літературного або аудіовізуального твору, тоді як у зарубіжних країнах до кола персонажів іноді відносять не тільки вигаданих героїв, але і акторів, що виконують ті або інші ролі, а також відомих спортсменів, моделей та ін., внаслідок чого права на персонаж в такому широкому розумінні тісно пов'язані з правами артистів-виконавців, а також правами фізичних осіб на використання їх зображень [13, 46–47].

Правова охорона персонажам творів надається за умови, що останні є самостійним творчим результатом і виражені в об'єктивній формі [17, 36]. На думку В. О. Калятіна, принципова можливість охорони персонажа засобами авторського права базується на твердженні про те, що образи разом з мовою твору відносяться до його юридично значущих елементів [11, 7].

Думається, що критеріями при визначенні наявності творчого характеру при створенні персонажу є наступні: оригінальне ім'я та зовнішність персонажа; індивідуалізуючі риси характеру; можливість впізнання серед інших персонажів у свідомості певного кола осіб (для сприйняття якими створено персонаж) тощо.

У літературі висловлюється думка, що у випадку коли персонаж вперше з'явився в літературному або драматичному творі, а надалі такий твір був екранізований, то автором персонажа повинен визнаватися автор вихідного літературного або драматичного твору, наприклад, Ян Флемінг відносно героя своїх книг Джеймса Бонда, А. Мілн відносно персонажів своїх розповідей про Вінні-Пуха, О. М. Толстой відносно героїв своєї книги «Золотий ключик», Е. Успенський відносно таких персонажів, як Чебурашка, Крокодил Гена, Кіт Матроскін та ін. У випадку якщо оригінальний персонаж вперше з'явився в серії коміксів, аудіовізуальному творі, мультимедійній грі та інш., визначення кола його творців може бути ускладнено, вирішуватись не завжди однозначно і залежатиме від специфіки кожного конкретного випадку [3, 28–29].

При цьому, звертаючи увагу на те, в якій формі з'явився вперше персонаж (у цифровій, літературній, художній, тощо), а також на те, яка форма відтворення носить похідний, вторинний характер (літературний персонаж чи художнє зображення), не слід забувати про те, що у свідомості, уяві споживача,

персонаж постає як цільний образ — поєднання зовнішнього виразу (зображення) та внутрішнього наповнення (оригінального імені, притаманних йому рис характеру, якими наділив його автор). Найчастіше використання декількох персонажів з одного твору створює асоціативне уявлення саме з певним твором, з його сюжетною лінією.

Таким чином, слід відзначити, що при виникненні спорів щодо творчого характеру твору, звертаються до визначення його новизни, оригінальності, унікальності логіки ідей автора тощо. Структурні елементи твору охороняються законодавством про авторське право, якщо є оригінальними, тобто мають творчий характер. Режим правової охорони структурних елементів твору співпадає з режимом охорони всього твору, але при цьому використання елементів твору можливо від усього твору, як наприклад, назви або зображення знаку для товарів та послуг, тощо. Потребує додаткового дослідження режим правової охорони окремих типів персонажів (персонажів реальних особистостей та вигаданих героїв), а також вироблення договірних конструкцій щодо використання зображення персонажів реальних особистостей та інших юридично значимих елементів твору.

Література

1. Азбука авторского права / [пер. с англ. В. В. Тарасовой; вступ. ст. Б. Д. Панкина]. — М. : Юрид. лит. : Les Presses de UNESCO, 1982. — 104 с.
2. Антимонов В. С. Авторское право / В. С. Антимонов, Е. А. Флейшиц. — М. : Юрид. лит., 1957. — 280 с.
3. Близнац И. А. Авторское право и смежные права : учебник / И. А. Близнац, К. Б. Леонтьев ; под. ред. И. А. Близнаца. — М. : Проспект, 2009. — 416 с.
4. Бондаренко С. В. Авторське право та суміжні права / С. В. Бондаренко. — К. : Ін-т інтел. власності і права, 2008. — 288 с.
5. Гура М. Особливості поняття «об'єкт авторського права» та його ознак у законодавстві зарубіжних країн (порівняльно-правовий аспект) // Інтелектуальна власність. — 2003. — № 3. — С. 7–11.
6. Дроб'язко В. С. Право інтелектуальної власності : навч. посіб. / В. С. Дроб'язко, Р. В. Дроб'язко. — К. : Юрінком Інтер, 2004. — 512 с.
7. Загорська Л. Деякі проблемні питання щодо поняття окремих об'єктів авторського права // Право України. — 2008. — № 9. — С. 51–56.
8. Зильберштейн Н. Л. Авторское право на музыкальные произведения / Н. Л. Зильберштейн. — М. : Сов. композитор, 1960. — 188 с.
9. Ионас В. Я. Критерий творчества в авторском праве и судебной практике / В. Я. Ионас. — М. : Юрид. лит., 1963. — 140 с.
10. Ионас В. Я. Произведения творчества в гражданском праве / В. Я. Ионас. — М. : Юрид. лит., 1972. — 168 с.
11. Калитин В. О. Авторское право в проекте части четвертой Гражданского кодекса РФ // Интеллектуальная собственность. Авторское право и смежные права. — 2006. — № 9. — С. 7.
12. Кириллова М. Я. Развитие советского авторского права / М. Я. Кириллова. — Свердловск : Свердл. юрид. ин-т, 1982. — 82 с.
13. Козырев В. Е. Авторское право: вводный курс : учеб. пособие / В. Е. Козырев, К. Б. Леонтьев. — М. : Университет. кн., 2007. — 256 с.
14. Липчик Д. Авторское право и смежные права : [пер. с фр.] / Д. Липчик ; [предисл. М. Федотова]. — М. : Ладомир ; Изд-во ЮНЕСКО, 2002. — 788 с.
15. Минбалсев А. В. Произведения науки, литературы и искусства: проблемы правового регулирования // Интеллектуальная собственность. Актуальные проблемы теории и практики : сб. науч. тр. / под ред. В. Н. Лопатина. — М., 2008. — Т. 1. — С. 108–122.

16. Моргунова Е. А. Авторское право : учеб. пособие / Е. А. Моргунова ; отв.ред. В. П. Мозолин. — М. : Норма, 2008. — 226 с.
17. Основные новеллы Части четвертой Гражданского кодекса Российской Федерации / В. Н. Ка-стальский. — М. : Волтерс Клувер, 2007. — 280 с.
18. Право інтелектуальної власності. Академічний курс : підруч. для студ. вищ. навч. закл. / [О. П. Орлюк, Г. О. Андросук, О. Б. Бутнік-Сіверський та ін.] ; за ред. О. П. Орлюк, О. Д. Свя-тоцького. — К. : Вид. дім «Ін Юре», 2007. — 696 с.
19. Сергеев А. П. Право интеллектуальной собственности в Российской Федерации / А. П. Серге-ев. — М. : Проспект, 2001. — 751 с.
20. Серебровский В. И. Вопросы советского авторского права / В. И. Серебровский. — М. : Изд-во АН СССР, 1956. — 283 с.
21. Судариков С. А. Авторское право : учебник / С. А. Судариков. — М. : Проспект, 2009. — 464 с.
22. Филин Д. Охрана персонажа : проблемы и перспективы // Интеллектуальная собственность. Авторское право и смежные права. — 2005. — № 5. — С. 26–32.
23. Хейфец И. Я. Авторское право / И. Я. Хейфец. — М. : Сов. законодательство, 1931. — 216 с.
24. Хохлов В. А. Авторское право : законодательство, теория, практика / В. А. Хохлов. — М. : Изд. дом «Городец», 2008. — 288 с.
25. Чернышова С. А. Правоотношения в сфере художественного творчества / С. А. Чернышова. — М. : Наука, 1979. — 133 с.
26. Штефан О. О. Деякі омани в авторському праві / О. О. Штефан, А. С. Штефан. — К. : ТОВ «Лазурит-Поліграф», 2007. — 52 с.
27. Юмашев А. Соотношение понятий «произведение» и «объект авторских прав» в части чет-вертой Гражданского кодекса РФ // Интеллектуальная собственность. Авторское право и смежные права. — 2008. — № 9. — С. 34–45.

Анотація

Кулінич О. О. Умови надання правової охорони творам та окремим їх елементам. — Стаття. Стаття присвячена розгляду умов надання правової охорони творів. Розглядаються умови надання правової охорони юридично значимим елементам твору, а саме: персонажу та назві твору. Аналізується зміст таких критеріїв, як: творчий характер, новизна, оригінальність, унікальність логіки ідей автора, об'єктивна форма вираження твору, можливість відтворення.

Ключові слова: твір, творчий характер, об'єктивна форма вираження, названа твору, персо-наж твору.

Аннотация

Кулинич О. А. Условия предоставления правовой охраны произведениям и отдельным их элементам. — Статья. Статья посвящена рассмотрению условий предоставления правовой охраны произведений. Рассматриваются условия предоставления правовой охраны юридически значимым элементам произведения, а именно: персонажу и названию произведения. Анализируются содержание таких критериев, как: творческий характер, новизна, оригинальность, уникальность логики идей авто-ра, объективная форма выражения произведения, возможность воспроизведения.

Ключевые слова: произведение, творческий характер, объективная форма выражения, назва-ние произведения, персонаж произведения.

Summary

Kulinich O. A. Terms of Grant of Legal Safeguard to Works and Separate His Elements. — Article. The article is devoted to consideration of terms of grant of legal safeguard of works. The terms of grant of legal safeguard are examined legally to the meaningful elements of work, namely: to character and name of work. Maintenance of such criteria is analysed as: creative character, novelty, originality, uniqueness of logic of ideas of author, objective form of expression of work, possibility of reproduction.

Keywords: work, creative character, objective form of expression, name of work, character of work.